

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. V. M.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2012, č. j. 4 Ad 74/2011 - 63,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 2904 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 20. 6. 2011, č. j. 2011/36753-421, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce v Plzni (dále jen „úřad práce“) ze dne 19. 1. 2011, č. j. PMA-693/2011-134, a toto rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím úřadu práce byl žalobce podle § 30 odst. 2 písm. e) a odst. 3 a § 31 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), ode dne 8. 11. 2010 vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření

součinnosti s úřadem práce proto, že neprojednal doporučené zaměstnání ve lhůtě stanovené úřadem práce.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o odvolání uvedl, že žalobce obdržel poučení o povinnostech uchazeče o zaměstnání i o následcích nesplnění těchto povinností bez vážných důvodů. Vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti však nebyl prokázán. Důvod, který žalobce uvedl, spočívající v tom, že *„probíhala elektronická komunikace, ÚP tvrdí, že nic nedostal, odcházím 11:15 domů s tím, že vše ještě dnes zkontroluji"*, nelze zohlednit jako relevantní důvod, jímž by bylo možné omluvit jednání vedoucí k neplnění povinností uchazeče o zaměstnání. Žalovaný podle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), nepřihlédl k námitkám žalobce uvedeným až v odvolání, neboť může přihlédnout jen k takovým novým skutečnostem a důkazům, které žalobce nemohl uplatnit před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Namítané skutečnosti mohl žalobce uplatnit kdykoliv do vydání rozhodnutí úřadu práce. Tvrzení, že jednal s předmětným zaměstnavatelem ve stanovené lhůtě, navíc žalobce neprokázal ani v odvolacím řízení. Žalovaný dále poukázal na to, že s ohledem na § 30 odst. 3 zákona o zaměstnanosti se vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání provede ke dni, k němuž nastala některá z rozhodných skutečností. V souzené věci se jednalo o den, kdy došlo ze strany žalobce k zákonem kvalifikovanému maření součinnosti z důvodu neprojednání doporučeného zaměstnání ve stanovené lhůtě. Žalovaný dále poukázal na to, že zákon o zaměstnanosti nestanoví pro kvalifikaci maření součinnosti s úřadem práce prokázání úmyslného jednání ze strany uchazeče o zaměstnání.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 11. 2012, č. j. 4 Ad 74/2011 - 63, zamítl žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že žalobce byl řádně poučen o povinnostech uchazeče o zaměstnání. Ve lhůtě do 8. 11. 2010 ani v prodloužené lhůtě do 15. 11. 2010 však nedoložil, že by se zaměstnavatelem EUROPAP, spol. s r.o. projednal doporučené zaměstnání. Tvrzená elektronická forma komunikace s úřadem práce nebyla prokázána. Ve správním spise je založena doporučenka ze dne 1. 11. 2010 obsahující oznámení zaměstnavatele EUROPAP, spol. s r.o., s datem 27. 1. 2011, na níž je uvedeno, že žalobce nebyl přijat z důvodu předloženého posudku MUDr. H. Š. Je tedy zřejmé, že žalobce nesplnil svou povinnost ve lhůtě, která mu byla pro projednání doporučení stanovena. Proto byl žalobce v souladu se zákonem vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání ke dni 8. 11. 2010, k němuž byl povinen doložit projednání zprostředkovaného zaměstnání.

Ohledně fragmentu znaleckého posudku podaného MUDr. H. Š. dne 16. 11. 2008 soud uvedl, že z tohoto posudku není zřejmé, koho se týká; žalobce jej nedoložil celý a jen stěží lze dovozovat, že se týká jeho osoby. Z podání činěných žalobcem navíc nelze usuzovat, že by nebyl schopen chápat smysl právních úkonů. Při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání v prosinci 1998 žalobce uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý a neudal žádná zdravotní omezení. Doklad o změně zdravotního stavu nepředložil ani v průběhu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání.

Soud neshledal ani žádné jiné pochybení v postupu správních orgánů. Žalobce v odvolání nedoložil, že by se znalecký posudek z oboru psychiatrie, jehož fragment

předložil, týkal jeho osoby. Pokud žalovaný vycházel z toho, že se znalecký posudek žalobce týká, avšak hodnotil jej jako důkaz, ke kterému nelze ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu přihlédnout, neboť se jedná o skutečnost, kterou mohl žalobce doložit již v průběhu předchozího řízení a neučinil tak, pak soud zhodnotil i toto posouzení jako zákonu odpovídající. Z data uvedeného na fragmentu posudku je zřejmé, že se žalobce s posudkem mohl seznámit již před vydáním rozhodnutí úřadu práce o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání a mohl tedy již dříve doložit, že není schopen pracovního zařazení. Tuto skutečnost však neprokázal a byl proto posuzován jako uchazeč o zaměstnání, který je schopen pracovního zařazení. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) uplatnil důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Podle stěžovatele nemají učiněná skutková zjištění oporu v dokazování. Pokud městský soud zpochybnil věrohodnost stěžovatelem předloženého listinného důkazu, znaleckého posudku MUDr. H. Š. ze dne 16. 11. 2008, měl doplnit dokazování výslechem této znalkyně, jež by potvrdila pravost znaleckého posudku a uvedla, že s takovým posudkem stěžovatele nikdo nezaměstná. Soud dále pochybil, pokud neprovedl důkazy výslechem svědků Ing. M. M., vedoucího odboru zprostředkování práce, JUDr. J. S., vedoucího oddělení správních činností žalovaného a zaměstnance společnosti EUROPAP, spol. s r.o., podepsaného na doporučence vystavené stěžovateli dne 1. 11. 2010, jež je založena ve spise. Uvedenými důkazy mělo být prokázáno, že stěžovatele s uvedeným znaleckým posudkem nikdo nezaměstná. V takovém případě je pak irelevantní, zda se stěžovatel o nějaké pracovní místo na základě doporučenky úřadu práce ucházel či neucházel včas. Podle žalovaného však stěžovatel neprokázal žádný vážný důvod, který by mohl omluvit jeho jednání vedoucí k maření součinnosti s úřadem práce. Stěžovatel přitom doložil znalecký posudek, na jehož základě nebyl přijat na volné pracovní místo u společnosti EUROPAP, spol. s r.o. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2012, č. j. 4 Ad 74/2011 - 63, byl zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se stěžovatel dopustil maření součinnosti s úřadem práce bez prokázání vážného důvodu. Namítaný lékařský posudek nelze bez dalšího zohlednit ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti jako tzv. vážný důvod. Povinností stěžovatele bylo do dne 8. 11. 2010 projednat předmětné zaměstnání, což však neučinil. Proto úřad práce vydal rozhodnutí o vyřazení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání. Až po vydání tohoto rozhodnutí se stěžovatel dne 27. 1. 2011 dostavil k projednání doporučenky. Ohledně nepřihlédnutí k odvolacím námitkám žalovaný odkázal na § 82 odst. 4 správního řádu s tím, že namítat nepříznivý zdravotní stav měl stěžovatel již dříve do dne vydání napadeného rozhodnutí. Z lékařského posudku navíc vzhledem k jeho neúplnosti nevyplývá najisto, že by se měl týkat osoby stěžovatele.

Žalovaný je přesvědčen, že v řízení byla najisto postavena skutečnost, že se stěžovatel dopustil maření součinnosti s úřadem práce. Neprojednání doporučeného zaměstnání stanoveného úřadem práce ostatně stěžovatel ani nerozporoval. Tvrzení, že by vzhledem ke znaleckému posudku stejně nebyl přijat do zaměstnání, je podle žalovaného spekulativní. Povinností stěžovatele bylo dostavit se ve stanovené lhůtě k zaměstnavateli

a projednat s ním doporučené zaměstnání; to však stěžovatel neučinil, čímž se dopustil pochybení podle ustanovení § 31 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Žalovaný dále uvedl, že stěžovatel požádal dobrovolně úřad práce o zprostředkování zaměstnání, čímž projevil vůli, že chce a může pracovat. Při akceptování předloženého posudku by nebylo možné žalobce umístit na trh práce a pak by bylo nutno posuzovat oprávněnost evidence stěžovatele jako takové. Stěžovateli navíc zdravotní stav nebránil dostavovat se v pravidelných termínech na úřad práce, objektivně se tedy mohl dostavit i k zaměstnavateli k projednání doporučeného zaměstnání. Žalovaný dále uvedl, že zjistil dostatek informací potřebných pro rozhodnutí ve věci. Výslechy svědků by se jevily jako nadbytečné, navíc je stěžovatel ve správním řízení ani nenavrhoval. Žalovaný je přesvědčen, že správní orgány postupovaly v souladu s ustanovením § 3 správního řádu; proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze správního spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel byl veden u úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání ode dne 7. 12. 2008. V průběhu vedení v evidenci byl opakovaně poučován o svých právech a povinnostech, m. j. o povinnosti poskytovat součinnost při hledání zaměstnání.

Dne 1. 11. 2010 stěžovatel obdržel u úřadu práce doporučenku k přijetí do zaměstnání u společnosti EUROPAP, spol. s r.o., a bylo mu uloženo projednat doporučené zaměstnání ve lhůtě tří pracovních dnů ode dne převzetí doporučenky. Při návštěvě na úřadu práce dne 8. 11. 2010 stěžovatel projednanou doporučenku nepředložil a neučinil tak ani dodatečně dne 15. 11. 2010, kdy úřad práce zahájil správní řízení ve věci jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Dne 19. 1. 2011 vydal úřad práce rozhodnutí č. j. PMA-693/2011-134, jímž stěžovatele vyřadil ode dne 8. 11. 2010 z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce, neboť stěžovatel neprojednal ve stanovené lhůtě doporučené zaměstnání.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, jehož součástí byl i fragment lékařského posudku vystaveného MUDr. H. Š. ze dne 18. 11. 2008. Žalovaný poté žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 6. 2011, č. j. 2011/36753-421, odvolání stěžovatele zamítl.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl pochybení Městského soudu v Praze spočívajícího v tom, že se nevypořádal se stěžovatelem navrhovanými důkazy svědeckými výpověďmi. Toto tvrzení lze podřadit pod důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné

rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud musel tedy postavit najisto, zda řízení před městským soudem proběhlo zákonu odpovídajícím způsobem.

Podle stěžovatele soud pochybil tím, že neprovedl výslech znalkyně MUDr. H. Š., zaměstnanců obou správních orgánů Ing. M. M. a JUDr. J. S., a zaměstnance společnosti EUROPAP, spol. s r.o. K této námitce Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel v žalobním řízení důkaz svědeckou výpovědí uvedených osob řádně nenavrhl, pouze v jednom ze svých podání nekonkrétně uvedl, že *„bude asi zapotřebí provést důkaz, kterým jsou zvukové záznamy z jednání mezi žalobcem a úředníkem M. z ÚP v Plzni“,* a současně uvedl, že trvá na nařízení jednání. Městský soud poté nařídil jednání, jehož se však stěžovatel nezúčastnil, a jeho zástupkyně při tomto jednání neuplatnila žádné důkazní návrhy, tedy ani návrhy na provedení důkazu svědeckými výpověďmi výše uvedených osob. Nebylo proto možné dospět k závěru, že se soud dopustil pochybení spočívajícího v tom, že by neprovedl žalobcem navrhované důkazy nebo se nevypořádal s důvody jejich neprovedení. Nejvyššímu správnímu soudu je známa ustálená judikatura týkající se otázky tzv. opomenutých důkazů, odkázat lze např. na nález Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2001, sp. zn. I. ÚS 549/2000; tato problematika však na zde souzenou věc nedopadá. Provedení těchto důkazních prostředků soudem by navíc bylo nadbytečné, neboť neprojednání doporučeného zaměstnání ve lhůtě stanovené úřadem práce bylo v dané věci spolehlivě prokázáno a ani stěžovatel toto skutkové zjištění nikterak nezpochybnil. První kasační námitku tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

Stěžovatel dále namítl, že byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání v rozporu se zákonem, neboť jeho zdravotní stav způsobuje, že je práce neschopen. Stěžovatel tedy považuje rozsudek Městského soudu v Praze za nezákonný a shledává důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle § 30 odst. 2 písm. e) zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 31. 12. 2011 *uchazeče o zaměstnání úřad práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s úřadem práce (§ 31).*

Podle § 31 písm. b) zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 31. 12. 2011 *uchazeč o zaměstnání maří součinnost s úřadem práce, jestliže neprojedná doporučené zaměstnání ve lhůtě stanovené úřadem práce.*

Nejvyšší správní soud považuje především za nutné zdůraznit, že s vedením v evidenci uchazečů o zaměstnání nejsou spojena pouze práva, ale i řada povinností, které jsou uchazeči o zaměstnání povinni plnit. Je třeba respektovat, že zařazení a vedení v evidenci uchazečů není pouze formální záležitostí, ale jejím primárním účelem je zprostředkovat uchazeči vhodné zaměstnání a umožnit mu opětovně se zařadit do pracovního procesu na trhu práce. Snaha o získání zprostředkovaného zaměstnání tak vyjadřuje smysl a účel zákona o zaměstnanosti, neboť může vést k tomu, že uchazeč získá zaměstnání a tím naplní účel, pro který je v evidenci úřadu veden. Jinými slovy, potřebnou součinnost je třeba chápat jako spolupráci uchazeče s úřadem práce, ochotu k této

spolupráci i k dalším úkonům směřujícím ke zprostředkování zaměstnání, což znamená, že se uchazeč musí o zprostředkování zaměstnání skutečně aktivně ucházet.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání v souladu se zákonem. Jak vyplývá ze správního spisu, stěžovateli bylo uloženo, aby na základě úřadem práce vystavené doporučenky navštívil zaměstnavatele EUROPAP, spol. s r.o., a projednal s ním doporučené zaměstnání. Při návštěvě úřadu práce dne 8. 11. 2010 měl stěžovatel potvrzenou doporučenkou prokázat, že uvedeného zaměstnavatele kontaktoval a doporučenku s ním projednal; tak však stěžovatel neučinil a projednanou doporučenku nepředložil ani v náhradním termínu dne 15. 11. 2010. Téhož dne zahájil úřad práce správní řízení ve věci vyřazení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání. Stěžovatel ve vyjádření uvedl, že probíhala elektronická komunikace, úřad práce však tvrdí, že nic neobdržel, a proto stěžovatel přislíbil vše zkontrolovat. Z následující emailové komunikace nevyplynulo, že by stěžovatel absolvoval návštěvu zaměstnavatele na základě uvedené doporučenky. Z tohoto důvodu úřad práce dne 19. 1. 2011 rozhodl o tom, že se stěžovatel vyřazuje z evidence úřadu uchazeče o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce. Po vydání rozhodnutí úřadu práce stěžovatel předložil odvolání spolu s fragmentem lékařského posudku, z něhož však nevyplývalo, že by se týkal osoby stěžovatele. Rovněž až po vydání rozhodnutí úřadu práce stěžovatel navštívil dne 27. 1. 2011 zaměstnavatele na základě předmětné doporučenky, přičemž na toto pracovní místo nebyl přijat. Nyní se stěžovatel dovolává toho, že vzhledem k vyznění lékařského posudku není vůbec práceschopný.

V souzené věci považuje soud za stěžejní, že stěžovatel až do listopadu 2010 své povinnosti vyplývající z vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání řádně plnil. Dne 1. 11. 2010 bylo stěžovateli uloženo, aby na základě vystavené doporučenky navštívil zaměstnavatele a tuto doporučenku předložil dne 8. 11. 2010 úřadu práce. Tuto povinnost stěžovatel nesplnil ani v náhradním termínu, a proto se dopustil jednání uvedeného v § 31 písm. b) zákona o zaměstnanosti, tedy mařil součinnost s úřadem práce tím, že neprojednal doporučené zaměstnání ve lhůtě stanovené úřadem práce. Proto úřad práce postupoval správně, pokud stěžovatele vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání podle § 30 odst. 2 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Lékařský posudek, jehož fragmentem stěžovatel argumentuje, byl vydán již v roce 2008 a podle názoru Nejvyššího správního soudu je v souzené věci právně irelevantní. Pokud by se totiž tento lékařský posudek skutečně týkal osoby stěžovatele, což nebylo prokázáno, znamenalo by to, že by stěžovatel trpěl vážnými zdravotními omezeními již od konce roku 2008 a nemohl by tedy až do listopadu roku 2010 dostávat svým povinnostem ve vztahu k úřadu práce. Stěžovatel však až do listopadu 2010 své povinnosti vůči úřadu práce řádně plnil a existenci žádných zdravotních potíží úřadu práce nesdělil.

Nejvyšší správní soud věc uzavírá tak, že povinností stěžovatele, kterou v souzené věci nesplnil, a za toto nesplnění byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání, bylo dostavit se ve stanovené lhůtě k zaměstnavateli a projednat s ním doporučení k zaměstnání. Stěžovatel navíc nepopřel, že tuto svou povinnost ve stanovené ani v prodloužené lhůtě nesplnil. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tedy správní orgány i soud posoudily tuto právní otázku v souladu se zákonem a na této skutečnosti nemohl nic změnit ani fragment lékařského posudku předložený stěžovatelem v odvolacím řízení.

Pokud jde o námitku, že žalovaný nepřihlédl k důkazním návrhům stěžovatele předloženým v odvolání, tedy o tvrzené pochybení správních orgánů, jež by mohlo být důvodem kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., Nejvyšší správní soud ve shodě se žalovaným i městským soudem uvádí, že v dané věci postupoval žalovaný správně, pokud nepřihlédl k fragmentu znaleckého posudku předloženého až v odvolacím řízení. Podle § 82 odst. 4 správního řádu *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.* V souzené věci je zřejmé, že i pokud by se předložený lékařský posudek týkal osoby stěžovatele, přičemž tato skutečnost nebyla nijak prokázána, nemohl by k němu žalovaný s ohledem na citované ustanovení přihlédnout, neboť s ohledem na datum tohoto posudku, jenž byl vydán dne 16. 11. 2008, je zřejmé, že posudek existoval již před vydáním rozhodnutí úřadu práce, a proto se nejedná o důkaz, který stěžovatel nemohl uplatnit již dříve. K takovému teprve v odvolacím řízení předloženému důkazu tedy žalovaný nepřihlédl v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu. Nicméně ani při zohlednění fragmentu lékařského posudku v odvolacím řízení by nebylo možné ze shora uvedených důvodů učinit závěr o nezákonnosti rozhodnutí o vyřazení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně
v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Stěžovateli byla pro řízení před krajským soudem ustanovena soudem zástupkyní advokátka; podle § 35 odst. 8 s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V případě, že byl účastníku řízení soudem ustanoven zástupce, platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Výše odměny a náhrady hotových výdajů advokátky byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, a to za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti ze dne 27. 12. 2012, a za s ním související režijní paušál, tedy ve výši 1 x 2100 Kč a 1 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 2400 Kč. Jelikož advokátka soudu doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů o tuto daň. Částka daně pak činí 21 %, tedy 504 Kč. Celkem odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů činí 2904 Kč. Tato částka bude zástupkyni stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu